

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivanou Jakšičovou v právní věci žalobce [redacted] se sídlem [redacted] IČ: [redacted] zastoupené Mgr. et Mgr. Yvonnou Paikrovou, advokátkou AK Tábor, Tyršova 521 proti žalované [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zast. Mgr. Václavem Jindrou, advokátem AK Praha 2, Balbínova 223/5, o určení neexistence zástavního práva

t a k t o :

- I. **Určuje se**, že na pozemkové parcele č. [redacted] - zastavěná plocha a nádvoří, jejíž součástí je rodinný domů čp. [redacted] vše zapsáno v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, katastrální pracoviště [redacted] pro katastrální území [redacted] na LV č. [redacted] **nevázně zástavní právo** zřízené zástavní smlouvou ze dne 20. 2. 2013 k zajištění pohledávky žalované [redacted] nar. [redacted] trvale bytem [redacted]
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci na nákladech řízení částku 35.492 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet zástupkyně žalobce Mgr. et Mgr. Yvony Paikrové.
- III. Žalovaná je povinna nahradit České republice – Okresnímu soudu v Táboře na nákladech řízení částku 11.760,60 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou původně u Obvodního soudu pro Prahu 9 se domáhal žalobce určení, že ve výroku specifikovaná nemovitost není zatížena zástavním právem ve prospěch žalované. Svou hmotněprávní legitimaci odůvodňoval tvrzením, že mezi ním a [redacted] nar [redacted] byla uzavřena dne 1.1.2013 smlouva o vložení nepeněžitého vkladu do základního kapitálu družstva, v důsledku toho je žalobce v současné době vlastníkem ve výroku vyjmenovaných nemovitostí. K zatížení nemovitosti zástavním právem došlo zástavní smlouvou ze dne 20. 2. 2013, která byla uzavřena téhož dne jako smlouva o půjčce, jejímž předmětem byl závazek žalované půjčit [redacted] částku 951 000 Kč (s tím, že finanční prostředky byly poskytnuty před podpisem smlouvy) a na straně druhé závazek [redacted] zmíněné finanční prostředky žalované vrátit. Žalobce argumentuje, že žalovaná je podnikatelkou, předmětem její podnikatelské činnosti je mimo jiné poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru. [redacted] je nepodnikající fyzickou osobou a zcela jednoznačně tak byly splněny podmínky pro uzavření smlouvy o spotřebitelském úvěru podle zákona č. 145/2010 Sb. Pokud se tak nestalo, je smlouva o půjčce ze dne 20. 2.2013 neplatná a v důsledku toho nemohlo vzniknout ani zástavní právo zatěžující nemovitosti ve vlastnictví žalobce. V průběhu řízení rozšířil žalobce svou argumentaci o tvrzení, že platně nemohla být uzavřena ani případná smlouva o půjčce s odkazem na § 657 až 658 občanského zákoníku. Taková smlouva je reálným kontraktem, při němž musí dojít k předání finančních prostředků. Pokud se tak nestalo, nemůže být platná ani zástavní smlouva, která sloužila k zajištění pohledávky z této smlouvy.

Žalovaná se bránila v první řadě procesní argumentací. Podle jejího názoru se jedná o věc rozsouzenou, neboť Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudkem ze dne 9. září 2015, č.j. 9C 32/2014 – 83, pravomocně zamítl žalobu na určení neplatnosti smlouvy o úvěru. Zpochybňovala i naléhavý právní zájem žalobce na žalovaném určení, neboť nemovitost převzal již zatíženou zástavním právem a za těchto okolností je naléhavý právní zájem na žalovaném určení vyloučen. Věcně pak argumentovala okolnostmi věci, považovala za platnou jak smlouvu o půjčce, tak i smlouvu zástavní.

Soud se nejprve zabýval procesní obranou žalované. Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 9 sp. zn. 18 C 80/2014, zejména z rozsudku na č. l. 83, plyne, že žaloba [redacted] proti [redacted] na určení neplatnosti smlouvy o úvěru ze dne 20. 2.2013 byla zamítnuta. Rozhodnutí podrobně rozebírá, že naléhavý právní zájem na určení neplatnosti smlouvy není zpravidla dán, lze-li žalovat na určení práva nebo právního vztahu. Určení platnosti smlouvy je totiž většinou otázkou předběžnou k určení, zda tu právo je či není. S odkazem na konstantní judikaturu dospěl soud k závěru, že žaloba na určení neplatnosti úvěrové smlouvy žalobci nic neřeší, s ohledem na okolnosti věci a na probíhající exekuční řízení se jako jediná efektivní obrana jeví podání návrhu na zastavení exekuce s odkazem na ustanovení § 268 odst. 1 písm.h) o.s.ř. Se stanoviskem Obvodního soudu pro Prahu 9 se procesní soud jednoznačně ztotožňuje, pro posuzovanou věc však závěr shora zmíněného rozhodnutí není závazný, a to v první řadě proto, že se nejednalo o tentýž nárok nebo stav, řízení se netýkalo stejného předmětu, netýkalo se stejných osob. S ohledem na procesní důvody zamítnutí neřeší citovaný rozsudek pro řízení ani předběžnou otázku, neboť se nezabýval otázkou neplatnosti smlouvy věcně a žalobu zamítl pouze z důvodu nedostatku naléhavého právního zájmu. Pokud by Obvodní

soud pro Prahu 9 projednal spor věcně, soud v této věci by se cítil takovým rozhodnutím vázán ve smyslu vyřešení předběžné otázky pro své rozhodnutí. Za daného stavu však nemůže považovat věc za rozsouzenou ve smyslu § 159a odst. 5 o.s.f. Stejně se nemůže ztotožnit ani s názorem, že žalobce nemá zájem na žalovaném určení. Naléhavý právní zájem na určení právního vztahu nebo práva je dán tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce nebo kde by se bez tohoto určení stalo jeho právní postavení nejistým. Určovací žaloba má preventivní povahu, není opodstatněna tam, kde právní vztah nebo právo byly porušeny a kde je proto právním prostředkem ochrany žaloba na plnění. V souzené věci však žalobce tvrdí, že jeho nemovitost není zatížena zástavním právem a toto jeho přesvědčení je v rozporu se zápisem v katastru nemovitostí. Žalobce nemůže dosáhnout výmazu zástavního práva jinak, než právě žalobou na určení, že nemovitost zatížena není. Žaloba představuje jediný právní prostředek k dosažení souladu tvrzeného faktického stavu se stavem právním. Úvahy o tom, že žalobce nabyl vlastnické právo k nemovitosti v době, kdy nemovitost již byla zástavním právem smluvně zatížena, jsou pro posouzení naléhavého právního zájmu žalobce zcela bez významu. Fakt, že žalobce převzal nemovitost do vlastnictví zatíženou zástavním právem, neznamena, že nemůže o opodstatněnosti tohoto zatížení pochybovat, případně že se nemůže bránit právě podáním uvedené žaloby. Je pak na něm, aby ke svému tvrzení nabídl důkazy, jinak neunese své důkazní břemeno. Soud proto považoval za důvodné projednat záležitost věcně. S odkazem na ust. § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb. vycházel z právní úpravy účinné v době vzniku závazku, tedy ze zákona č. 40/1964 Sb, (občanský zákoník, dále jen o.z.).

Ze smlouvy o půjčce uzavřené mezi žalovanou a [redacted] dne 20. 2. 2013 plyne, že [redacted] půjčuje [redacted] částku 951.000 Kč, tuto částku mu již odevzdala ve třech částkách po 317.000 Kč. [redacted] se zavázal dluh v celkové výši 951.000 Kč vrátit [redacted] nejpozději do 20. 5. 2013 na její účet. Téhož dne účastníci uzavřeli i zástavní smlouvu, kterou zřídil [redacted] zástavní právo zatěžující nemovitosti označené jako budova č. p. [redacted] na parcele č. [redacted] spolu s touto parcelou v katastrálním území [redacted] k zajištění pohledávky ve výši 951.000 Kč a podepsali notářský zápis se svolením k vykonatelnosti. V něm je uvedeno, že [redacted] půjčila [redacted] částku 951.000 Kč a [redacted] se zavázal tuto částku splatit žalované nejpozději do 20. 5. 2013. Žalovaný uznal svůj vpředu uvedený dluh co do důvodu i výše a svolil k přímé vykonatelnosti. Podle § 558 občanského zákoníku uzná-li někdo písemně, že zaplatí svůj dluh určený co do důvodu i výše, má se za to, že dluh v době uznání trval. Uznání dluhu ve shora citovaném smyslu je zajišťovacím institutem, který svou funkci plní především tím, že zakládá právní domněnku existence dluhu v době jeho uznání. Uznání dluhu je jednostranným právním úkonem dlužníka adresovaným věřiteli, který lze učinit až poté, co dluh vznikl. Vyvratitelná domněnka existence dluhu se váže datu, kdy písemnému uznání došlo. Uznání dluhu usnadňuje věřiteli procesní situaci v případě sporu, věřitel nemusí prokazovat vznik dluhu ani jeho výši v době uznání. Naproti tomu dlužník, pokud namítá, že dluh nevznikl, že byl splněn nebo jinak zanikl, musí své tvrzení prokázat. Uznáním dluhu tedy přechází důkazní břemeno z věřitele na dlužníka, a to ohledně dluhu v té výši, v jaké byl uznán. Ze shora citovaných listin, jimiž soud provedl důkaz, je zřejmé, že došlo k uznání dluhu co do důvodu i výše, samotný dluh se potom stal důvodem zřízení zástavního práva. Pokud tedy žalobce v tomto sporu tvrdí, že zástavní právo neexistuje proto, že smlouva o půjčce je neplatná, případně že vůbec nedošlo k jejímu uzavření, je na něm, aby toto své tvrzení prokázal.

Žalobce soudu nabídl jak listinné důkazy, tak i svědecké výpovědi. Smlouvami o zprostředkování ze dne 20. 2. 2013 považuje soud za prokázané, že uvedeného dne uzavřel [redacted] s [redacted] celkem dvě zprostředkovatelské smlouvy. První smlouvou se zprostředkovatelka zavázala obstarat pro zájemce příležitost uzavřít s třetí osobou smlouvu, která zajistí zájemci přísun finančních prostředků v takovém rozsahu, že zájemce bude moci zpravidla jednorázově uspokojit závazky, které má vůči třetím osobám v rámcové výši 700.000 Kč, ve druhé smlouvě se zavázala obstarat pro zájemce příležitost uzavřít s třetí osobou smlouvu, která mu zajistí přísun finančních prostředků v takovém rozsahu, že bude moci zpravidla jednorázově uspokojit svou pohledávku vůči [redacted].

V obou případech se zájemce zavázal zaplatit zprostředkovatelce za službu paušální částku 40.000 Kč. S ohledem na skutečnosti, které vyplývaly ze spisu soud doplnil dokazování výpisy z živnostenského rejstříku a zjistil, že [redacted] i [redacted] mají mimo jiné jako předmět činnosti uvedeno poskytování a zprostředkování spotřebitelského úvěru. Svědkové [redacted] a [redacted] zásadě shodně vypověděli, že [redacted] se dostal do finančních problémů, našel tedy kontakt na internetu na paní [redacted] kterou předtím neznal. Ta mu následně zprostředkovala kontakt se žalovanou. Svědek [redacted] vypovídal, že si chtěl půjčit částku 630.000 Kč, svědek [redacted] hovořil o částce 651.000 Kč (nejprve hovořil o částce 560.000 Kč, následně se sám opravil, že se zmýlil). Oba shodně uvedli, že se nejprve sešli s [redacted] následně až u notáře se žalovanou, kterou předtím neznali. Tam došlo k podpisu smluv, finanční prostředky byly v dispozici paní [redacted] která je předala paní [redacted]. Peníze nikdo z přítomných nepřepočítával. Po podpisu smluv doprovodila paní [redacted] spolu s jeho bratrem do banky, kde došlo k vložení finančních prostředků na účet exekutora a [redacted] obdržel doklad o uhrazení exekuce, rozhodně neobdržel žádnou hotovost. [redacted] uváděl, že původně měl dostat zbytek po vyplacení odměny 2x 40.000 Kč zprostředkovatelce, nikdy však žádné peníze nedostal. Skutečnost, že nedošlo k předání žádných peněz, potvrdil i svědek [redacted]. Ze shora popsanych výpovědí soud vycházel, oba svědky považoval za věrohodné, jejich vyličení za shodné. Neměl přitom k dispozici žádné důkazy, které by skutkový stav popisovaly jinak, případně které by shora zmíněná svědectví zpochybňovaly. Žalovaná, jejíž výpověď žalobce navrhoval, nebyla ochotna jako účastnice řízení vypovídat, k jednání se nedostavila, ačkoli byla předvolána. Svědkyně [redacted] se dostavila, odmítla však podat svědeckou výpověď s tím, že by si mohla způsobit nebezpečí trestního stíhání. Tento postoj byl přitom překvapivý, neboť svědkyně, které se opakovaně nedařilo předvolání doručit, se před jednáním sama telefonicky informovala o termínu plánovaného výslechu a projevila zájem ve věci vypovídat. Nelze tak vyloučit, naopak jeví se jako pravděpodobné, že výpověď odmítla s ohledem na informace, které jí podal zástupce žalované v době přerušení jednání, jak plyne z protokolu. Rovněž předvolaný svědek [redacted] se k věci nevyjádřil s tím, že nebyl zproštěn povinnosti mlčenlivosti, uvedl, že jak žalovaná, tak svědkyně [redacted] jsou jeho klientkami. Pouze obecně uvedl, že by nikdy nepřipustil, aby se v jeho kanceláři stalo cokoli proti vůli některého z klientů. Soud tak musel věc uzavřít na základě důkazů, které měl k dispozici. Dospěl k závěru, že [redacted] měl zájem získat půjčku ve výši řádově do 700.000 Kč pro úhradu svého dřívějšího dluhu. Při jednání s [redacted] podepsal dvě smlouvy, v nichž je uvedena částka 951.000 Kč, kterou měl obdržet ve třech splátkách ještě před podpisem smlouvy. Z výpovědi svědků má soud za prokázané, k předání žádné finanční hotovosti [redacted] před podpisem smlouvy ani nikdy jindy nedošlo. [redacted] s oběma svědky následně navštívila bankovní ústav, kde uhradila na účet exekutora za povinného dlužnou částku, která je významně nižší, než 951.000 Kč (svědek [redacted] uvedl částku 630.000 Kč). Úvahy právního zástupce žalované o tom, že nelze vyloučit, že [redacted] peníze dostal,

protože mohly být například ve více obálkách, považuje soud za nepodložené a spekulativní. Takové tvrzení se v průběhu důkazního řízení vůbec neobjevilo a není tedy důvodu se jím zabývat. Za bezpředmětnou považuje soud i úvahu o tom, že svědectví svědka [REDAKCE] je nevěrohodné, neboť si nápadně přesně vzpomíná na okolnosti uzavření smlouvy a naopak nevzpomíná na okolnosti převedení majetku bratra žalobci. Především obě svědectví, ačkoli byla podána s velkým časovým odstupem, jsou v zásadě totožná, nejsou v nich žádné podstatné rozpory. Je přitom pochopitelné, pokud si svědek pamatuje událost tak mimořádnou, jako je cesta do Prahy za účelem půjčení většího obnosu peněz, návštěva notářské kanceláře a splacení dluhu. Naproti tomu není důvodu, aby svědek [REDAKCE] musel podrobně znát okolnosti následné transakce bratra se žalobcem. Ani jeden ze svědků netvrdil, že svědek [REDAKCE] byl u dalšího jednání přítomen, proto není nikterak překvapivé, pokud celou záležitost, navíc právně komplikovanou, popisuje pouze stručně. Rozpor není ani v tvrzení, zda bytovému družstvu svědek [REDAKCE] nějakou částku platí. Ten uvedl, že prozatím družstvu „splácí takové ty základní splátky na opravu a údržbu, dluh nesplácí“, zatímco svědek [REDAKCE] hovořil o tom, že bratr platí něco jako nájem, myslí, že dva nebo tři tisíce. Obě svědectví jsou v zásadě shodná, rozdíl ve formulaci svědčí pouze o menším zájmu svědka [REDAKCE] o tuto záležitost. Soud tedy považoval za prokázané, že dne 20. 2. 2013 po předchozí dohodě se sešle [REDAKCE] a [REDAKCE] s [REDAKCE] došlo k sepsu dvou zprostředkovatelských smluv a následně po setkání s [REDAKCE] k podpisu tří smluv v notářské kanceláři [REDAKCE] smlouvy o uznání dluhu, zástavní smlouvy a smlouvy o uznání vykonatelnosti). Do tohoto okamžiku nedošlo k předání žádné finanční hotovosti, ta nebyla ostatně fyzicky předána ani později. [REDAKCE] spolu s oběma svědky se dostavila do banky, kde uhradila za [REDAKCE] na účet exekutorského úřadu částku 651.000 Kč, zbytek finančních prostředků, ať již se jednalo o částku odpovídající sjednané odměně nebo částku vyšší, si ponechala.

Žalobce tvrdil neexistenci zástavního práva s tvrzením, že smlouva o půjčce, kterou mělo zástavní právo zajistit, je neplatná buď proto, že je ve skutečnosti smlouvou úvěrovou, při jejímž uzavření nebyly splněny zákonné předpoklady nebo proto, že smlouva o půjčce nebyla ve skutečnosti uzavřena, protože v rozporu s jejím obsahem nedošlo před podpisem k předání peněz. Žalovaná argumentovala tvrzením, že o úvěrovou smlouvu jít nemohlo proto, že nebyl sjednán žádný úrok či úplata, smlouvu o půjčce považoval za platně sjednanou.

Smlouvou o půjčce přenechává věřitel dlužníkovi věci určené podle druhu, zejména peníze, a dlužník se zavazuje vrátit po uplynutí dohodnuté doby věci stejného druhu (§ 657 o.z.). Smlouva o půjčce má reálnou povahu, vznik půjčky předpokládá nejen dohodu stran, ale i skutečné odevzdání předmětu půjčky dlužníkovi. Jakmile je smlouva na základě nabídky a jejího přijetí uzavřena, vzniká mezi stranami závazkový právní vztah, jehož obsahem jsou sjednaná práva a povinnosti, avšak teprve odevzdáním věci dlužníkovi se tento vztah mezi nimi stává právním vztahem z půjčky. Při peněžité půjčce může dojít k předání půjčené částky i bezhotovostním převodem na účet dlužníka, pokud by to strany ujednaly, nelze vyloučit ani plnění na jiný účet, než je účet věřitele. Musí se tak ovšem stát před nebo při uzavření smlouvy. Pokud by bylo ujednáno, že finanční prostředky budou teprve v budoucnu půjčeny, mohlo by se jednat o smlouvu o smlouvě budoucí, ne však o smlouvu o půjčce. Pokud k předání peněz či k bezhotovostnímu převodu sjednané částky nejpozději při uzavření smlouvy nedošlo, nevznikl mezi smluvními stranami právní vztah z půjčky. Shora uvedené skutkové zjištění, že v rozporu s prohlášením ve smlouvě o půjčce do okamžiku jejího podpisu k předání peněz nedošlo (ačkoli je v ní výslovně uvedeno, že dlužník převzal ve třech splátkách částku 951.000 Kč), musí mít za následek (K.ř.č. 1a - rozsudek)

závěr, že smlouva o půjčce nebyla platně sjednána. Ze svědeckých výpovědí, které ostatně nebyly žalovanou stranou ani zpochybňovány, plyne, že žalovaná do podpisu smlouvy nepředala nic, tím méně sjednanou částku ve třech splátkách. Z dokazování je zřejmé, že ke složení nějaké finanční částky došlo na účet exekutora, jednalo se však evidentně o částku výrazně nižší, než sjednanou, především ale se tak stalo jindy a za jiných okolností, než byly ve smlouvě uvedeny. Nelze tak vyloučit, že vedle smlouvy o půjčce podepsané v notářské kanceláři mezi stranami došlo k jinému ujednání, k uzavření ústní smlouvy jiného obsahu, to však žádná ze stran netvrdila a soud to proto nezkoumal. Dospěl k jednoznačnému závěru, že smlouva o půjčce, k jejímuž zajištění byla následně sjednána zástavní smlouva, platně uzavřena nebyla.

Soud považoval za nadbytečné řešit podrobně otázku, zda smlouva označená účastníky jako „smlouva o půjčce“ mohla být obsahem smlouvou úvěrovou (v níž je možné poskytnout finanční prostředky až po uzavření smlouvy), jak bylo původně v žalobě tvrzeno. Sama žalovaná opakovaně tvrdila, že o poskytnutí úvěrové smlouvy nešlo a z výpovědi svědka [redacted] takové tvrzení rovněž nezaznělo. Nicméně žalobci je třeba dát za pravdu v tom, že je zcela nepravděpodobné, že k poskytnutí peněz došlo mezi zcela neznámými osobami a za shora popsaných okolností bez nároku na jakoukoli odměnu a že odměna věřitelky tedy ve skutečnosti spočívala pravděpodobně v částce, která zbývá ze sjednaných 951.000 Kč po úhradě částky soudnímu exekutorovi a úhradě provize [redacted]. Pokud by tomu tak bylo, mohl se vztah účastníků skutečně dostat do režimu spotřebitelského úvěru (dlužník je fyzická osoba, která nejedná v rámci podnikatelské činnosti, věřitel je osoba nabízející spotřebitelský úvěr v rámci své podnikatelské činnosti). I v takovém případě však platí shora zmíněná argumentace, že účastníci smlouvu nenaplnili, nejednali tak, jak je ve smlouvě popsáno, nikdy nedošlo k předání peněz ve smlouvě popsaným způsobem, do okamžiku podpisu smlouvy nedošlo k předání žádných peněz, k zaplacení celé částky 951.000 Kč nedošlo nikdy. Prokázaný skutkový stav je tak v rozporu s obsahem smlouvy. Navíc je zřejmé, že smlouva nerespektovala podmínky uvedené v § 5 ani § 9 zákona o spotřebitelském úvěru. Věřitel neobdržel informace, které zákon předpokládá v příloze č. 2 k zákonu č. 145/2010 Sb. Žalovaná se nezajímala o schopnost svědka [redacted] splácet případný úvěr, o jeho solventnost. Proto by i případná úvěrová smlouva byla s odkazem na § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. neplatná.

Zástavní právo je ve smyslu § 552 a násl. o.z. zajišťovacím prostředkem, který posiluje postavení věřitele vůči dlužníkovi. Svým obsahem a případně i trváním je závislý na existenci hlavního vztahu. Zajišťovací závazek tak nemůže vzniknout bez existence zajišťovaného závazku, nemůže bez něj existovat, jeho platnost je závislá na platnosti závazku hlavního. V případě, kdy soud dospěl k závěru, že hlavní závazek platně nevznikl, musel dospět nutně k závěru, že nevznikl ani závazek vedlejší, tedy zástavní právo. Z toho pohledu je žaloba důvodná a soud jí vyhověl. Pro úplnost je třeba dodat, že úvahy žalované o důvodech následného převodu vlastnického práva k nemovitostem na žalobce jsou zcela nepodstatné a bezpředmětné. Soud posuzoval pouze okolnosti vzniku hlavního závazku, v okamžiku, kdy dospěl k závěru, že nebyl platně sjednán, musel dospět k závěru, že zástavní smlouva je rovněž od počátku neplatná a tudíž zástavní právo neexistuje. Argumentace korektivem dobrých mravů v souvislosti s událostmi, které následovaly, na závěrech soudu nemůže nic změnit.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že úspěšnému žalobci náleží právo na plnou náhradu nákladů řízení. Náklady byly představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 5.000 Kč a odměnou za právní zastupování. Jedná (K.f.č. 1a - rozsudek)

se o devět úkonů právní služby po 2.500 Kč podle § 9 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. (úkon ze dne 21.3.2016 soud nepovažoval za účelný), 9 x režijní paušál po 300 Kč a 21% DPH.

O nákladech státu bylo rozhodnuto podle § 148 odst. 1 o.s.ř. Soud uložil neúspěšné žalované povinnost k úhradě svědeckého ve výši 11.760,60 Kč.

P o u ě e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného.

Toto rozhodnutí lze k návrhu soudně vykonat.

V Táboře dne 22.června 2016

Za správnost vyhotovení:
Jana Svobodová

JUDr. Ivana Jakšičová v.r.
předsedkyně senátu

(K.ř.č. Ia - rozsudek)

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 09.08.2018, ve výroku II. a III. vykonatelnosti dne 14.08.2018. Připojení doložky provedla Pavla Červená dne 14.07.2020.

